

Records d'amistat

Joanna Cruz

RECORDS D'AMISTAT

Joanna Cruz

Records d'amistat

Segona edició: Març de 2017

Imatge de la coberta: Joanna Cruz

© Joanna Cruz 2014

© de la imatge de la portada: Aleix Cruz

© portada: Joanna Cruz

ISBN paper: 978-84-686-5275-7

© Bubok Publishing S.L., 2014

Aquest llibre no podrà ser reproduït
ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'escriptor.
Tots els drets reservats.

*Per a la Irene,
que fa temps que creu en mi,
i no deixa d'animar-me.*

Índex

1. La trucada	9
2. El Lluc	21
3. La foto del Pol	31
4. El primer missatge	37
5. Un beure amb la Marta	49
6. La calçotada	57
7. Un mal dia	67
8. L'aposta?	77
9. Mas Latrup	85
10. Divendres	93
11. El secret del Lluc	103
12. "Bon dia a la vila del pingüí"	109
13. La tornada a casa	119
14. L'últim cap d'any amb els Bales	129
15. Una rosa	135
16. Festa de Sant Valentí	145

17. Ha arribat el dia	153
18. El sopar	163
19. El pub	171
20. Confessions	181
Epíleg	191

1. La trucada

—Bon dia, oients, ens tornem a trobar aquest matí amb tots vosaltres per passar una bona estona i escoltar la millor música...

Cada dia la mateixa veu em desperta, és dolça, agradable, simpàtica i molt sensual. Només sé que es diu Toni, ja que és el primer que comenta en començar el programa de ràdio. M'agrada que aquesta veu em desperti i m'acompanyi quan esmorzo i em vesteixo. M'alegra l'inici del dia i el fa una mica menys dur.

De totes maneres, avui no em feia falta el despertador, ja que gairebé no he dormit en tota la nit. Ahir, sobre les vuit del vespre, em va trucar la Sònia per felicitar-me l'aniversari. Em va sorprendre molt la seva trucada, ja que feia més de dos anys que no en sabia res d'ella.

La Sònia era la meva millor amiga, érem com cul i merda, com se sol dir. Ens vam conèixer per casualitat en un bar quan teníem més o menys setze anys. Era estiu i estàvem les dues soles assegudes a la barra.

Les seves amigues ja feia estona que havien marxat per deixar-la sola, ja que havia quedat amb un noi que finalment no va aparèixer.

Jo havia quedat amb una amiga que, com sempre, feia tard. No arribava mai a l'hora i em feia molta ràbia haver-la d'esperar cada vegada.

Estàvem assegudes una al costat de l'altra. Tot i que no havíem parlat mai, l'havia vist moltes vegades en aquell local, l'únic lloc del poble on tot el jovent fèiem cap. Me la vaig mirar durant una bona estona. Trobava que era una noia molt guapa, cabells llargs i negres, ulls color marró fluix i pell morena, la noia ideal per qualsevol noi. Me'n recordo com si fos avui, aquell dia portava un vestit de tires florejat, molt estiuenc i unes sandàlies amb taló, una roba molt diferent a la que jo portava. Jo era molt més pràctica, sempre portava texans, jerseis bàsics, normalment de colors foscos o blancs i esportives. Hi va haver una època en què portava faldilles, però vaig deixar de fer-ho quan em van créixer la panxa i el cul i em semblava que totes em quedaven malament.

Primer vam començar a parlar de coses banals: el temps, els estudis, coses del poble..., però poc a poc, vam anar obrint-nos més i explicant-nos coses personals, les quals en aquella edat, es redueixen a nois. Aquella mateixa tarda les dos vam confessar de qui estàvem enamorades.

Des d'aquell dia vam ser inseparables, ens trucàvem cada dia, com que anàvem a diferents instituts sempre teníem coses a explicar-nos. Els caps de setmana quedàvem al local i continuàvem les nostres converses, prenent

xupitos i mirant descaradament aquells nois que ens feien perdre el cap.

Així vam passar la nostra adolescència, no podíem viure l'una sense l'altra. Als dinou anys, els nostres camins es van anar separant. La seva família va marxar a viure a la Seu d'Urgell i ella va anar a estudiar a Barcelona. Una vegada al mes intentava venir a veure'm, però ja no era el mateix, i les trucades van passar a ser una vegada a la setmana. Quan va acabar la carrera i es va posar a treballar, encara li va ser més complicat venir, ja que el cap de setmana que sortia de Barcelona, se n'anava a veure els seus pares a la Seu. Així que la relació es va refredar. Jo guardava i guardo un bon record de tot el que vam viure juntes, però ens hem fet grans i aquestes coses passen.

Per això quan ahir em va trucar, després de dos anys sense saber res d'ella, em vaig emocionar i, sense adonar-me'n, vaig recordar anècdotes i aventures que havíem viscut juntes. Però això no ha sigut el que m'ha tret el son, sinó part de la conversa que vam tenir. Volia venir a passar un cap de setmana i havia pensat que entre les dues poguéssim organitzar un sopar amb tots els que estàvem a la colla. Una colla que es va trencar per malentesos i enveges.

Pujo a l'autobús per anar a treballar. Com gairebé cada dia està bastant ple, és pel fet d'agafar-lo a l'última parada del poble, no tinc opció de tenir un bon seient. M'assec al

costat d'una senyora gran que em repassa amb la mirada de dalt a baix, com la majoria d'elles, que sempre desaproven els vestits que portem, a vegades massa curts, massa escotats, massa estampats, massa ajustats..., tot és massa per a elles.

Trec el mòbil de la bossa i em poso els auriculars, aprofito per acabar d'escoltar el programa del Toni i delectar-me amb la seva veu. Pujo el volum i em deixo portar per les seves paraules.

Torno a recordar la conversa amb la Sònia i el fet que em digués que volia fer el sopar. Em va estranyar molt que ho fes. Feia anys que no parlàvem de la colla i semblava com si fos un tema tabú. Em sembla que vaig preguntar-li un parell de vegades per què el volia organitzar, i ella simplement em deia que havíem discutit per xorrades, típiques d'adolescents, i que ara tots érem adults, que li agradaria poder reprendre l'amistat. Jo tinc els meus dubtes que vulguin quedar amb nosaltres després de tant de temps, ja que vam ser nosaltres les que vam tallar aquesta relació. Però el que realment m'està turmentant és tornar a veure el Pol. Tot i que crec que vivim al mateix poble, no hem coincidit durant anys. Sempre que penso en ell, se'm fa un nus a la panxa i tot i que han passat molt anys i ja no tinc disset anys, crec que continuo enamorada d'ell. He sortit amb altres nois i he tingut relacions estables, però que per alguna raó no m'han funcionat. Ell

contínuament hi és present i em dóna la sensació que el comparo amb els altres nois amb qui he sortit i, evidentment, cap se li assembla. Suposo que per això continuo soltera.

Tanco els ulls i continuo pensant en tot el que em va dir la Sònia, vam estar parlant gairebé una hora, teníem moltes coses que explicar-nos. Quan vam penjar tenia l'orella ben roja.

L'autobús s'atura a la meva parada. Li dic adéu a la senyora que seia al meu costat i em dirigeixo cap a l'oficina on treballo.

—Bon dia, Gemma, què tal? —em saluda una de les meves companyes.

—Bon dia, Tania. Bé, esperant que arribi el cap de setmana.

—Ni que ho diguis. Aquesta setmana se m'està fent eterna i això que només és dimarts!

—És que estem mal acostumades, la setmana passada hi havia un dia de festa entre setmana i ara se'ns fa llarga.

—Tens raó, totes les setmanes haurien de ser com l'anterior.

Les dues ens posem a riure. Ens diem quatre coses més i em dirigeixo cap a la meva taula.

Els dies a l'oficina són bastant monòtons i tot i tenir un jefe malcarat, considero que és un bon treball i l'horari no pot ser millor.

Acabo de treballar a les tres i avui toca anar al gimnàs.

Ja fa gairebé set mesos que m'hi he inscrit. Necessitava posar-me una mica en forma. Les màquines em semblen molt avorrides, per això vaig pensar que el que m'agradava més era fer aeròbic. Creia que només es tractava de ballar al ritme de la música, però és molt més que això. Has de tenir coordinació, ritme, orientació, flexibilitat..., a mi me'n manca alguna, però m'agrada. Normalment solem ser unes quinze noies, la majoria d'elles deuen tenir entre vint i trenta anys, i la resta, unes tres o quatre persones, entre trenta i quaranta. En aquest últim grup hi entro jo.

El gimnàs és bastant nou, potser només fa un parell d'anys que està obert.

Quan entro a la sala, hi ha una cosa que em crida l'atenció, no hi ha la mateixa gent que cada dia. Davant d'una de les noies, hi ha un noi molt guapo, almenys a primera vista. No és molt alt, de la meua mateixa estatura, porta els cabells una mica llargs i despentinats, de color castany clar i una rialla encisadora. A l'orella esquerra, mig tapada pels cabells, hi porta una arracada amb una forma una mica estranya, com si aquesta li volgués donar la volta al lòbul. Me'l miro una estona més, intento veure-li el color dels ulls, però no puc acabar d'apreciar-ho. Estic tan encantada mirant-lo, que no me n'adono que m'està mirant. Aparto ràpidament la vista i em poso al meu lloc.

A través del mirall, puc veure com una altra de les noies s'hi apropa i parlen animadament, fins que entra la Judit a donar la classe. Això si que és una motivació per fer la classe!

Quan acaba la classe, vaig directe a la dutxa. M'estic una estona llarga sota l'aigua calenta, amb un somriure a la boca, pensant en aquest noi que m'ha fet passar la classe més de pressa. M'he despistat tant, que no parava d'equivocar-me, ell, en canvi, ho feia força bé i amb molt d'estil.

Mentre m'asseco, vaig escoltant els comentaris que algunes companyes meves diuen sobre aquest noi. La noia que hi estava parlant abans li comenta a una altra que es diu Lluç i que té trenta anys.

No pot ser més ideal: guapo, nom bonic i de l'edat apropiada. Les dos noies també deien que estava molt bo, i que intentaràn que surti amb elles. Com m'agradaria ser molt més oberta per poder tenir alguna possibilitat!

A les set agafo una altra vegada l'autobús. M'assec al costat de la finestra i em tornen a la ment la Sònia i la colla. Em poso la música de Gossos al mòbil i amb la primera cançó, ja em ve al cap el Pol, noto com se'm comença a fer el nus a la panxa. No sé com el puc evitar.

Només puc pensar en els anys que han passat i la possibilitat que alguns d'ells no vulguin quedar. La meva ment em juga una mala passada i només puc pensar que el

Pol en pugui ser un. Qui voldrà venir després de més de deu anys sense veure'ns?

Com que ahir vam estar molta estona parlant i se'ns feia tard, vam quedar que ens trucariem aquesta nit, per acordar com fer-ho.

Ara que m'he iniciat en les xarxes socials, crec que el més fàcil serà fer-ho a través de Facebook, possiblement la majoria hi tinguin compte i els puguem enviar un missatge.

Una vegada a casa, em poso còmoda, m'assec al sofà i obro el portàtil. Entro al meu correu electrònic. No hi ha cap missatge interessant, només propaganda. Llavors entro al Facebook, fa molt poc que hi sóc i no tinc moltes amistats agregades. Començo a teclejar algun nom dels de la colla: Joan Garcia, l'anoto també en un paper per no deixar-me'n cap. Em surt una llista amb tots els que tenen el mateix nom o un de semblant. Pitjo el primer que em surt i miro la foto que té, és ell, està clar. Fa molt de temps que no el veig, però està igual. Xafardejo les fotos que té penjades, no n'hi ha gaires i en les que té, solament surt ell i algun altre amic. De moment no li envio cap missatge ni l'afegeixo com a amic, m'espero a parlar amb la Sònia per saber com ho hem de fer.

Mentre espero la trucada, vaig buscant els diferents noms dels de la colla: Òscar Tello, Ester Dalmo, Mireia Porta, Martí Llur, Vicens Rodríguez, Santi Roca, Carolina

Tomás i Josep Puig. Crec que he localitzat la majoria, només tinc dubtes amb el Martí i el Santi.

Per últim, teclejo el nom de Pol Carrera, estic tan nerviosa que m'equivoco diverses vegades prement les tecles i no l'acabo de posar bé. Fa molt de temps que no l'he vist i si trobo alguna fotografia seva, no podré parar de mirar-la i em vindran a la ment molts dels records i sentiments que tinc.

Ha aparegut una llista de gent que tenen el nom semblant, però les fotos són tan petites que al primer cop d'ull no puc distingir quin és. Em tremolen les mans i el cor se m'ha accelerat tant, que fins i tot el puc sentir.

“Cinc minuts d'espera, el meu tren ja arriba, però tu no estàs aquí...” m'he sobresaltat en escoltar la sintonia del mòbil. És la Sònia.

—Hola què tal? —dic.

—Bé, cansada de tant anar a munt i avall. Què fas?

—Res, acabo d'arribar a casa —no vull explicar-li que estava buscant-los al Facebook i que m'hi he obsessionat.

—Doncs jo he començat a buscar-los pel Facebook. Crec que els tinc tots localitzats, excepte el Santi i el Martí, que trobo noms semblants però em sembla que no són ells — diu, animada—. Ho haurem de preguntar als altres per si saben alguna cosa o tenen un número de telèfon per poder-los localitzar.

—Sí —em sorprèn que ho hagi fet tan ràpidament, tot i que jo també ho he fet—. El Martí és el cosí de la Mireia, o sigui que crec que serà fàcil localitzar-lo i del Santi... segur que algú en sap alguna cosa.

—Sí. Segon pas —ella sempre tan organitzada—. Haurem de pensar què els posem. Jo havia pensat això, a veure què et sembla: “Hola, sóc la Sònia Sanz, hem estat pensant amb la Gemma Torà que podríem realitzar un sopar per recordar els vells temps.” Què et sembla?

—Bé —dic, poc convençuda.

—D’acord, vols escriure’l tu o ho faig jo?

—Com vulguis —no em motiva gens la idea de fer-ho jo.

Noto la Sònia molt entusiasmada en aquest sopar i jo cada vegada tinc més dubtes. He de reconèixer que no vam acabar molt bé amb ells, una de les últimes vegades que vam estar junts hi van haver uns quants insults tant per part seva com per part nostra. I ara, de cop i volta, som nosaltres les que ens volem tornar a reunir i que tot segueixi com abans. Molt difícil ho veig tot plegat.

Parlem una estona més i decideix d’enviar ella mateixa els missatges. M’anirà informant del que contestin a través de missatges pel Facebook.

Penjo i deixo el portàtil de banda, avui no vull pensar-hi més amb el Pol, ni amb els de la colla. Em preparo el sopar, tot i que no tinc gaire gana, i engego el televisor.

Qui no recorda la seva colla d'amics de quan era adolescent? I aquella música que et feia perdre els sentits?

La Gemma ho té molt present, té molts bons records, però tot i que han passat gairebé quinze anys no pot deixar de pensar en ell.

Ara ha conegut un noi encantador i divertit, que no la deixa indiferent, el qual també guarda un gran secret.

Podrà començar una aventura amb ell?